

STORA SMÄLLAR

och klara färger

"Varför tar inte vår himmelske Fader bort de höga ljuden?" frågade Charlotte.

Heather Sullivan
(Baserad på verkliga händelser)

Det här hände i USA.

Charlotte avskydde höga ljud! Hon tyckte inte om hur ljuden dunkade i öronen eller ekade i hennes huvud. Även när hon visste att hon var i säkerhet kände hon sig fortfarande spänd när det tjöt från bilar, folkmassan jublade eller när man slog på trummor.

Och Charlotte tyckte *verkligt* inte om fyrverkerier! Hennes familj försökte med många olika saker för att trösta henne när det hördes höga ljud. Pappa köpte särskilda hörselkåpor för att hindra ljudet. När det åskade gosade mamma med henne under täcket. Charlotte bad också om hjälp att inte vara rädd.

Allt det här hjälpte. Men höga ljud fick henne fortfarande att känna sig rädd.

"Vi ska gå och titta på fyrverkerier i parken i kväll", sa mamma till Charlotte. "Vill du följa med?"

Charlotte rynkade pannan. "Men fyrverkerier låter så högt."

"Nu när du är äldre kanske det är roligare att titta på fyrverkerier", sa mamma. "Alla dina vänner kommer att vara där. Vi kan till och med ta med dina särskilda hörselkåpor. Tror du att du kan göra ett försök?"

Charlotte suckade. "Okej. Jag antar att jag kan försöka."

Kvällen med fyrverkerierna i parken började perfekt. Charlotte och hennes vänner sprang runt på gräset och delade med sig av godsaker och lekte lekar. Snart mörknade himlen. Charlotte satte sig ner och tog på sig hörselkåporna medan hon nervöst tittade upp mot himlen.

BOOM! BOOM! SPRAK!

Charlottes hjärta slog fortare och hon kände ett tryck över bröstet. Hon hoppade upp och försökte komma bort från smällarna runt omkring.

Mamma sprang efter Charlotte och plockade upp henne. De satte sig ner igen och mamma kramade om henne hårt. Tårar rann nerför Charlottes ansikte.

"Jag är ledsen att du blev rädd", sa mamma. "Jag är här hos dig. Vi kan fokusera på färgerna så att du inte lägger märke till ljudet så mycket. Vad ser du med dina ögon?"

Charlotte tog ett djupt andetag. "Jag ser guld, rött och grönt."

"Använd nu näsan", sa mamma. "Vad känner du för lukt?"

"Jag kan känna lukten av rök och gräs", sa Charlotte. "Och popcorn!"

"Vilka andra sinnen kan du använda just nu?" Charlotte blundade. "Jag kan känna dem. När fyrverkerierna exploderar kan jag känna hur det skakar i bröstet."

"Kan du smaka något?" frågade mamma.

Charlotte stack ut tungan. "Jag kan inte smaka på fyrverkerierna." Hon skrattade.

Allt det här gjorde Charlotte nyfiken. *Hur gör människor de olika färgerna? undrade hon. Varför exploderar fyrverkerier? Hur gör de olika former?* Fyrverkerierna kändes inte så skrämmande längre.

"Mamma, fyrverkerier är fantastiska!" sa Charlotte.

När mamma stoppade om Charlotte i sängen den kvällen frågade Charlotte: "Varför besvarar inte min himmelske Fader mina böner när jag ber honom ta bort de höga ljuden?"

Mamma tänkte en stund. "Vår himmelske Fader tar inte alltid bort skrämmande saker", sa hon. "Men ibland hjälper han oss att se saker på ett annat sätt eller ger oss människor som tröstar oss."

"Som han hjälpte mig i kväll!" sa Charlotte.

"Just det!" Mamma log. "Du följde med och tittade på fyrverkerierna fastän du var rädd. Din himmelske Fader hjälpte dig då genom att lugna din rädsla. Han hjälpte dig också att se skönheten i fyrverkerierna genom att använda dina andra sinnen."

Charlotte tänkte på himlens klara färger och log. Hon tyckte fortfarande inte om höga ljud. De skrämde henne fortfarande. Men hon visste att hennes himmelske Fader alltid kunde hjälpa henne att vara modig. ●

"Var inte rädd, för jag är med dig" (Jesaja 41:10).